

Gả Con Cho Giặc

Nguyễn Thị Thanh Dương

Cô Lạc báo tin cho cha mẹ là sẽ về thăm Việt Nam cả tháng nay thì cả tháng nay anh chị Siêu mừng vui đến mất ăn mất ngủ. Phen này thì cả làng An Bình sẽ lên cơn sốt như cách đây 3 năm họ đã lên cơn khi biết cô Lạc nhà quê nhà mùa, trình độ văn hóa lớp 6 kết hôn với một ông kỹ sư người Mỹ. Nhà anh Siêu nghèo, mấy sào ruộng nhà nước chia theo tiêu chuẩn đầu người không đủ cho hai vợ chồng cấy cấy nuôi 3 đứa con, anh đi bộ đội về cảnh nhà eo hẹp nên lấy vợ trẻ, con còn nhỏ. Cô Lạc lớn nhất nhà đã được bố mẹ gửi gắm theo vài người anh em họ vào thành phố Sài Gòn làm ăn. Trong làng, nhà nào cũng có người vào Nam kiếm sống nên đồng hương cũng giúp đỡ nhau nói chi là họ hàng. Lạc xin vào làm cho một hãng nhựa tư nhân ở Chợ Lớn, ngày làm 12 tiếng, một tuần làm 6 ngày quần quật cực nhọc không thua gì làm ruộng nương nơi quê nhà. Ăn dè dặt dành mỗi năm Lạc cũng tom góp được chút tiền gửi về quê phụ giúp cha mẹ nuôi hai em, còn Lạc không dám mơ đến chuyện về thăm quê, bởi tiền tàu xe từ Nam ra Bắc sẽ ngốn hết những đồng tiền để dành ít ỏi ấy.

Đột nhiên người anh họ tên Chu của anh Siêu từ Mỹ về thăm quê hương, người anh họ mà anh Siêu chưa bao giờ biết mặt, vì cách ngăn bởi vĩ tuyến 17 giữa hai miền Nam Bắc. Năm 1975 từ Sài Gòn anh Chu cùng gia đình di tản qua Mỹ, sau bao nhiêu năm yên ổn cuộc sống nơi xứ người anh Chu mới thể theo lời trăng trối của người cha già trước khi nhắm mắt là hãy về thăm lại quê quán, tìm gặp người thân nơi miền Bắc. Thấy cảnh nhà anh Siêu nhà xiêu mái dột, con cái nheo nhóc tương lai là cày thuê cuốc mướn đói nghèo, anh Chu thương cảm cho thêm quà, thêm tiền. Chợt nhìn thấy tấm hình cô con gái lớn anh Siêu đóng khung để trên bàn, tấm hình mà Lạc đã chụp ở Sài Gòn làm kỷ niệm gửi về để cả nhà ngắm cho đỡ nhớ, trông cô hiền lành xinh xẻo nên anh Chu chợt nảy ra một ý định là kiếm chồng ở Mỹ cho cô, đó là cách giúp đỡ dài lâu và thiết thực nhất.

Anh Chu mang tấm hình cô Lạc về Mỹ. Làm cùng hãng với anh là một ông kỹ sư Mỹ tuổi trung niên độc thân và cô độc. Hai người ngồi cạnh nhau nên thân nhau, anh Chu đã đưa hình Lạc ra và ngỏ ý muốn giới thiệu cho ông. Chuyện cầu may mà thành sự thật, Richard mừng lắm, vì cuộc đời ông đã mấy lần li dị, lần này lấy một cô gái quê chất phác, dòng máu Á Đông dịu dàng chắc sẽ chung thủy với ông suốt đời. Hơn nữa, lại là một cô gái trẻ tuổi trinh nguyên và xinh đẹp, thì làm sao mà ông Richard không vui vẻ chấp nhận. Thế là sau một thời gian trao đổi thêm thư từ hình ảnh giữa ông Richard và Lạc, có anh Chu làm thông dịch cho đôi bên, thì cả hai cùng đồng ý đi đến hôn nhân dù ông Richard lớn hơn Lạc hơn 20 tuổi, nhưng bù lại ông sẽ mang Lạc đi Mỹ, sự trao đổi cũng tương xứng, công bằng cho cả hai. Anh chị Siêu mừng lắm, đứa con gái nhà anh lấy chồng được đi Mỹ có năm mơ cũng chẳng dám, dù là người chồng lớn tuổi, nhưng còn hơn ở lại Việt Nam lấy được thằng chồng trẻ ngang vai phải lứa, cùng nông dân cày cuốc thì cái nghèo đói lại di truyền từ đời vợ chồng Lạc tới con cháu nó không biết đến bao giờ mới ngóc đầu lên nổi. Để mong thoát cảnh đói nghèo bao nhiêu con gái quê Việt Nam phải lấy chồng ngoại Đài Loan, Hàn Quốc hay Trung Quốc, mà phần nhiều là chồng già hay có vấn đề về sức khỏe, sung sướng thì ít, đau thương thì nhiều, chứ để gì lấy được chồng Mỹ và đi Mỹ, cái đất nước nổi tiếng to đẹp, hùng mạnh nhất thế giới.

Ông Richard và anh Chu cùng về làng An Bình. Đám cưới Richard và Lạc sẽ diễn ra ở đây. Đột nhiên họ hàng, làng xóm thấy anh chị Siêu phát lễ hỏi như dân phố Hà Nội là trầu cau, trà sen, bánh xu xê, bánh cốm trong hộp có giấy bóng kính màu đỏ và thiệp cưới in đẹp để đến từng nhà, ai cũng kinh ngạc vì quà đám hỏi to quá. Tin Lạc sắp lấy chồng Mỹ như một quả bom vừa pháo kích vào ngôi làng bé nhỏ êm ả này. Đám cưới diễn ra ai được mời cũng không từ chối, vì ai cũng tận mắt muốn xem mặt thằng chú rể người Mỹ của làng An Bình.

Sau đám cưới ông Richard về lại Mỹ làm giấy tờ bảo lãnh Lạc. Cả làng xôn xao bàn tán, khi thì ở trên bờ đề lúc tạm ngừng làm ruộng, khi thì trong hàng chè xanh nơi đầu làng:

- Con Lạc sắp đi Mỹ rồi. Sao số nó sung sướng thế nhỉ?
- Ôi giờ, lấy thằng giặc Mỹ mà hãnh diện à? Bố con Lạc từng là anh hùng diệt Mỹ thời chiến tranh chống Mỹ Ngụy đấy nhé
- Nghe nói chồng nó là kỹ sư cơ đấy?
- Phô trương thế thôi, ai biết đâu mà kiểm chứng? Có khi là thằng Mỹ đầu đường xó chợ cũng nên?

- Chưa biết chừng nó mang sang Mỹ bán cho động mãi dâm như bọn buôn người qua Trung Quốc đấy. Phúc đâu chưa thấy, họa lại mang vào người.

Một ông có vẻ hiểu biết, phản đối:

- Đời nào có, tôi chưa nghe chuyện gái Việt Nam lấy Mỹ bị bán vào động mãi dâm bao giờ.
- Bọn Mỹ là ác lắm, việc gì chúng chẳng làm....

Ông kia tiếp tục khoe sự hiểu biết:

- Các bác không đọc báo, nghe đài à? Ta và Mỹ bây giờ là bạn rồi, có cái tàu Mỹ đến thăm Việt Nam và Hải Quân ta ra tận tàu Mỹ nghênh tiếp nữa mà. Rồi lại có cái tàu gì to lắm, có chỗ cho máy bay đỗ và đáp cơ đấy, cũng sang thăm Việt Nam và phe ta lên tàu tham quan thích lắm.

Giọng đàn bà nhà quê đanh đá:

- Gớm, to lớn mấy cũng bị bộ đội ta diệt thời chống Mỹ rồi. Mỹ vẫn là thằng giặc thua trận.

Ông “hiểu biết” giảng giải chuyện đời miễn phí:

- Biết đâu là bàn cờ thế cuộc, chứ họ văn minh thế kia mà. Nay thời thế đã đổi khác, bạn hóa thù, thù thành bạn. Xưa Trung Quốc là bạn hàng xóm gần gũi thân yêu của ta, như “môi và răng” môi hở thì răng lạnh, từng giúp đỡ ta trong chiến tranh. Nay bạn hại ta đấy thôi, từ chuyện kinh tế, hàng hóa đồ dùng Trung Quốc ồ ạt sang Việt Nam để giết chết ngành công nghệ sản xuất của ta, cả trái cây Trung Quốc như nhãn, vải, táo, cam cũng lấn chiếm thị trường nông sản Việt Nam làm thiệt hại các nhà trồng vườn, đến chuyện lấn chiếm vùng đất, vùng biển Hoàng sa, Trường Sa. Họ đã hiếp đáp, bắt giữ tàu và ngư dân đòi tiền chuộc hoặc làm chết ngư dân mình.

Một bà rụt rè lắm bầm:

- Ừ nhỉ, lúc này đi đâu cũng thấy hàng hóa Trung Quốc, mà nghe nói toàn là hàng độc hại. Trông mẫu mã đẹp mắt mà chết người.

Những lời dị nghị, đồn thổi không hay đã đến tai vợ chồng anh Siêu, anh chị vừa tức giận vừa xấu hổ chẳng biết đường nào mà phân bua, mà cãi.. Trong làng có bà tên Cào, tên thật của bà người ta không thèm gọi mà chỉ gọi bằng cái tên nghề nghiệp vì bà chuyên nghề đi thuyền cào tôm, cá ngoài sông. Bà gặp chị Siêu đã mất mẹ mĩa mai:

- Sướng nhé, có con gái gả cho Mỹ rồi tha hồ mà hưởng quà đế quốc Mỹ. Nhưng con gái tôi thì không thèm đâu, thà ở làng quê này đi cào cá cào tôm như cha mẹ nó, tuy nghèo mà có tình quê hương, chẳng phải lệ thuộc thằng nước ngoài nào cả.

Chị Siêu nén giận cười gượng:

- Vâng, mỗi người một hoàn cảnh. Chúng tôi có dám mơ ước cho con gái lấy Mỹ bao giờ đâu, chẳng qua bác nó ở Mỹ muốn giúp đỡ ...

Lạc được tòa lãnh sự Mỹ gọi phỏng vấn và bị từ chối. Thời điểm này chính phủ Mỹ khám phá ra mấy vụ người Việt Nam và người Mỹ bán xứ kết hôn với người bên Việt Nam là “dịch vụ” lấy tiền để đưa người từ Việt Nam nhập cư vào Mỹ nên họ nghi ngờ và cho “rớt” khá nhiều. Anh chị Siêu và Lạc lo lắng, Lạc không đi Mỹ được thì dân làng lại có đề tài mà mĩa mai châm chọc thêm cho đáng đời kẻ ham muốn gả con cho giặc Mỹ, chứ chắc gì họ buông tha?

Ông Richard đã làm đơn khiếu nại, gửi bổ sung thêm những chứng cứ cần thiết và Mỹ phỏng vấn Lạc lần thứ hai đã chấp nhận hồ sơ cho Lạc được đi Mỹ đoàn tụ với chồng. Anh chị Siêu mừng rồi rít, gọi điện hỏi thăm anh Chu là ông Richard đã “chạy” đường dây nào mà hay thế? tốn phí hết bao nhiêu tiền? Tội nghiệp anh chị Siêu, từ cha sinh mẹ đẻ quen bị hà hiếp, bóc lột, quen phải hối lộ cho chính quyền từ phường xã tới quận huyện, từ việc lớn đến việc nhỏ, và vì trình độ văn hóa thấp, chỉ quanh quẩn ở làng quê không biết gì ngoài ruộng lúa và lũy tre làng, nên ngây thơ hồn nhiên tưởng ở bất cứ nơi đâu trên thế gian này cũng ăn hối lộ tận tình như quê hương Việt Nam mình.

Anh Chu kể rằng ông Richard chẳng chạy chọt đường dây nào cả, khi có đầy đủ chứng cứ thì Mỹ phải chấp nhận cho đi. Ngoài ra anh Chu còn kể thêm có những hồ sơ bảo lãnh đã được phỏng vấn và chấp thuận mà người bên Việt Nam vì lý do gì đó chưa muốn đi Mỹ nên chần chừ chẳng tiến hành thêm gì cả, hàng năm sở di trú vẫn gửi giấy nhắc nhở họ có muốn đi Mỹ thì làm tiếp một hai bước thủ tục sau cùng. Vẫn không có trả lời dứt khoát, cuối cùng sở di trú phải gửi cho người bên Việt Nam một “tối hậu thư” hỏi có muốn đi Mỹ hay không? nếu không thì lần này Mỹ sẽ đóng hồ sơ. Anh chị Siêu kinh ngạc quá, ai đời quyền lợi của họ, họ không hưởng thì thôi, việc gì Mỹ phải nhắc nhở họ và hỏi đi hỏi lại mãi thế? Ở Việt Nam, có mà cầu cạnh, đút lót cả đồng tiền chưa chắc mua được sự việc như ý, dù mình có cả tỷ lý do vô cùng chính đáng.

Lạc đi Mỹ được hai năm thì tiền bắt đầu gửi về cho cha mẹ xây sửa nhà cửa, vì Lạc đã đi làm nail nên có tiền riêng tha hồ gửi giúp gia đình, người chồng Mỹ của Lạc, với đồng lương sung túc của mình, chỉ cần Lạc để cho ông một hai đứa con và chung thủy suốt đời là hạnh phúc rồi. Hàng xóm họ hàng càng bàn tán, càng vu khống nhiều hơn, dù chị Siêu đã mang ra khoe với họ những tấm hình vợ chồng Lạc và 1 đứa con của họ.

- Tiền gửi về cho bố mẹ nhiều thế này đích thực là tiền làm gái mà ra chứ của đâu sẵn thế?
- Ủ nhỉ, làm gì mà ra tiền nhanh thế nhỉ?
- Nhưng bà Siêu có khoe hình con Lạc chụp với thằng chồng Mỹ, cái thằng đã về làng cưới nó hẳn hoi mà. Một bà gạt phăng:

- Ôi giờ ôi, thằng Mỹ nào trông cũng giống nhau, có khi là thằng chồng thứ bao nhiêu rồi đấy? Những lời dèm pha này lại cố tình đến tai vợ chồng anh Siêu. Nghe những lời ganh tị mấy năm nay anh chị đã quen tai, nhưng anh chị cũng đã thấy vài kẻ trong làng thèm thuồng được như anh chị lắm, khi họ ghé vào thăm ngôi nhà 3 tầng khang trang mới xây trên cái nền đất của căn nhà xộc xệch cũ, khi họ nhìn những tấm hình Lạc đẹp đẽ từ Mỹ gửi về, và thấy cuộc sống vật chất nhà anh Siêu thong thả hẳn ra.

Một người họ hàng bên vợ anh Siêu, ở tận Hà Nội, nhà giàu có, con cái đứa thì bằng cấp đại học, đứa đang chuẩn bị thi vào đại học, mà còn mong ước gả cô con gái lớn cho người Mỹ, các em thì không thêm du học ở Anh, Úc, Canada, mà chỉ thích Mỹ. Xưa nay anh chị Siêu mấy lần có dịp lên Hà Nội nào dám bén mảng tới nhà họ chơi, vì khoảng cách giàu nghèo và trình độ, nhưng từ dạo Lạc đi Mỹ, từ dạo nhà anh Siêu xây to nhất làng, thì chính người họ hàng đó đã vồn vã mời chào, nhờ thế anh Siêu mới biết được những tâm tư khát khao của gia đình họ và của nhiều người dân thành thị, người ta không còn căm thù người Mỹ nữa, giới trẻ đua nhau học tiếng Mỹ, các nhà khá giả còn cho trẻ con học tiếng Mỹ từ thuở vỡ lòng song song với tiếng Việt, các cửa hàng, dịch vụ trên phố xá từ Hà Nội đến Sài Gòn, đến các thành phố lớn nhỏ khác đều kèm theo tiếng Mỹ, con gái Việt Nam nhiều người lấy chồng Mỹ rồi, và nhờ thế anh chị Siêu mới vui bớt mặc cảm tội lỗi gả con cho giặc Mỹ mà một số dân làng An Bình đã ganh tị và ác cảm đổ cho anh chị.

Qua con gái anh chị Siêu đã biết được một nước Mỹ tự do dân chủ, cuộc sống thoải mái.. Lạc kể mua cái ti vi về coi mấy tuần thấy không vừa ý đã đem trả lại tiệm, hay đơn giản có lần Lạc mua một cây lê trong chợ Mỹ về nhà trồng, cây bị chết sau đó, Lạc đã gọi phone than phiền với chủ tiệm, vậy mà người ta xin lỗi và mời cô đến chọn lại cây lê khác, dĩ nhiên là không phải trả tiền lần nữa và họ cũng không cần Lạc mang bằng chứng cây lê đã bị khô chết kia. Thật là trung thực, tin cậy lẫn nhau, một xã hội có cuộc sống, có nếp suy nghĩ như thế không biết đến đời kiếp nào Việt Nam mới bắt chước được? Ở Việt Nam người ta mua gian bán lận, làm hàng giả, lừa đảo khách hàng vì lợi nhuận, vì lòng tham sao cho đầy túi, làm gì có chuyện mua hàng về nhà xài rồi đem trả lại? Chúng đã không đổi cho mà còn mắng chửi té tát vào mặt. Ngay như mua vàng hôm trước, hôm sau mang ra chính tiệm ấy bán lại, chúng cũng kiếm cách ăn chặn, nào là hôm nay vàng vừa mới xuống giá, nào là vàng...hao hụt, để trả giá rẻ, để lời nhiều. Hàng hóa giả, còn có cả bằng cấp rởm nữa, những anh chị y tá có công với đảng được “đề bạt” học bổ túc chuyên môn là trở thành bác sĩ, hay con ông cháu cha học hành thì ít ăn chơi thì nhiều nhưng chạy chọt vào trường Y khoa, cũng ra trường bác sĩ như ai dù kiến thức thì chẳng bằng ai. Nên các bệnh nhân ở Việt Nam gặp nhiều ‘biến cố’ chết người không có gì làm lạ.

Những chuyện đời thường của nước Mỹ mà nghe xong anh Chị Siêu còn giật mình không muốn tin, nếu không do chính con gái anh chị kể ra thì chắc chắn anh chị cho là bịa đặt, là chuyện hoang đường trên trời rơi xuống. Anh chị dần dần cảm mến nước Mỹ, những nước thuộc thế giới tự do họ có lý tưởng của họ trong chiến tranh, Mỹ có căm thù gì dân Việt Nam đâu mà tàn ác giết hại dân Việt Nam? Anh chị thương thằng con rể Mỹ, nó hiền hòa, trung thực, nó đã đổi đời cho Lạc, thương yêu chiều chuộng con gái anh, đối xử tốt với gia đình nhà vợ. Người xấu người tốt ở đâu cũng có, cũng tùy người..

Anh Siêu thấy xấu hổ khi nhớ lại ngày xưa anh đã căm thù đế quốc Mỹ, vì hình ảnh những người lính Mỹ là tàn ác, ghê gớm, là gieo rắc đau thương cho xóm làng, nhân dân Việt Nam. Anh đã đăng ký đi bộ đội sớm, khi chưa đủ tuổi để mong tiêu diệt kẻ thù, bằng chứng là tấm giấy khen công anh hùng diệt Mỹ của anh vẫn còn kia, vì anh đã cùng vài người khác tóm cổ được một lính Mỹ đi lạc trong rừng. Năm ấy anh Siêu mới 18 tuổi, cái tuổi trẻ mới lớn dễ tin người, tin đời. Anh hãnh diện nghĩ mình đã lập được công trạng cho đất nước, cho đồng bào.

Ngày anh chị Siêu mong chờ cũng đã đến. Từ Mỹ vợ chồng Lạc và đưa con về thăm làng An Bình. Anh chị thuê chiếc xe tải nhỏ ra phi trường Nội Bài đón con cháu. Xe về làng, về nhà, mấy va ly, mấy thùng quà Mỹ được mở ra, mùi thơm thơm lạ lùng từ một phương trời xa mà cả đời anh chị Siêu chưa được biết đến. Anh chị hoa mắt sung sướng với đủ những món quà anh chị Siêu đã dặn con gái mua cho. Nào kính mát, áo vét cho anh Siêu, nào áo khoác ấm cho chị Siêu, vì mùa Đông miền Bắc dài và lạnh, rồi quà cho các em, họ hàng chú bác, đến hàng xóm láng giềng ít nhất cũng được cục xà bông hay bịch kẹo “sô cô la”, cũng được hưởng mùi quà Mỹ.

Lần này thì dân làng tận mắt thấy mặt chồng Lạc, vẫn là ông Mỹ cách đây 3 năm. Có khác chăng là bây giờ ông Richard biết nói những câu tiếng Việt thông dụng, ai hỏi thì ông vui vẻ và thân thiện trả lời, giọng nói âm hưởng Mỹ nhưng tiếng Việt Nam ngọt ngào của ông Richard làm mọi người cười vui. Họ không thấy ở ông Richard một chút nào hình ảnh thằng giặc Mỹ tàn ác thời chiến tranh mà họ đã nghe qua sự tuyên truyền của đảng vẫn còn ít nhiều trong tâm tư họ nữa. Lạc thì đổi mới hẳn ra, đẹp xinh với quần áo lụa là sang trọng, không còn là cô Lạc nhếch nhác quần đen ngắn lác các với áo vải ngày nào. Còn đưa con gái của họ vừa có nét thủy mị Việt Nam vừa có nét phương Tây mạnh mẽ trông thật dễ thương.

Chị Siêu mang quà của con gái đi biếu hầu như cả làng, đến nhà bà Cào, chị hơi e dè, sợ lại phải nghe những lời mỉa mai. Nhưng lạ chưa, bà Cào đã nắm tay chị Siêu, nói với tất cả niềm chân tình và rất lịch sự:

- Tôi cảm ơn chị và cháu lắm. Nhờ chị nói với cô Lạc rằng về Mỹ xem có anh Mỹ nào thì làm mai cho con gái tôi với nhé, tôi còn hai đứa con gái chưa lấy chồng đây. Khổ quá, con lớn nhà tôi lấy chồng cùng thời với cô Lạc, tưởng ở lại làng để làm nghề cào lưới tôm cá cũng đủ sống rồi, ai ngờ khốn khổ chị ơi, bữa đói bữa no. Thà cứ gả quách cho giặc Mỹ... ấy chết, xin lỗi chị tôi cứ quen mồm, thà cứ gả quách cho người Mỹ như cô Lạc nhà chị mà sướng tấm thân và cả nhà được nhờ.

- Vâng, để em bảo cháu. Nhưng chẳng phải dễ đâu, bác nó ở Hà Nội có con gái vừa đẹp vừa học giỏi cũng đang kiếm chồng Mỹ cho con để xuất ngoại đổi đời mà chưa có đám nào.

Bà Cào nài nỉ:

- Thì tôi cứ dặn phòng xa thế, may ra có duyên nợ thì gặp. Chị nhớ nhé?

Chị Siêu về nhà thấy hả hê nhẹ cả lòng, bà Cào là người đanh đá mồm miệng nhất làng mà đã chịu xuống nước, nhìn vào sự thật như thế thì từ đây cả làng cũng sẽ nguôi ngoai, không ai có lý do gì để động chạm đến việc Lạc lấy chồng Mỹ, hay kết tội anh chị gả con cho giặc Mỹ nữa..

Gia đình Lạc ở làng quê An Bình chơi 4 tuần, ông Richard theo vợ đi chơi khắp làng, đến thăm họ hàng, hàng xóm. Đến nhà nào ông Richard cũng chào hỏi tử tế bằng mấy câu Việt Nam thấy mà thương. Đến ngày trở về Mỹ, chiếc xe tải nhỏ lại được thuê chở khách Việt Kiều ra phi trường Nội Bài. Anh chị Siêu kể cho họ hàng và những nhà hàng xóm thân rằng sang năm Lạc có quốc tịch Mỹ và sẽ làm đơn bảo lãnh cha mẹ sang Mỹ định cư. Tin này đã nhanh chóng lan ra cả làng, ai cũng nói là vài năm nữa cả nhà anh Siêu sẽ sang Mỹ đoàn tụ với con gái. Cái nhà ấy có phước to. Có người thật tình, có người vì tò mò đến nhà anh Siêu chơi để nghe thêm chuyện. Họ thấy trên tường, nơi phòng khách trang trọng nhất, nơi mà từ hồi căn nhà cũ, trên vách tường cũ vẫn treo tấm giấy khen “Anh hùng diệt Mỹ” đóng khung, lồng kính và đã bạc màu hoen ố theo thời gian của anh Siêu không còn nữa, mà thay thế vào là khung hình mới tinh, trên bức tường cũng mới tinh, hình gia đình cô Lạc, cô với người chồng Mỹ và đưa con gái của họ, thật là đẹp và hạnh phúc chứa chan.

Nguyễn Thị Thanh Dương